

(Čtvrtá reportáž z festivalu Prázdniny v Telči)

Čtvrtek 3.srpna 2006 začal zataženou oblohou a hrozícím deštěm. Raději jsme proto s Frantou Vlčkem sedli do auta a jeli se podívat do Slavonic. Cestou se rozpršelo a myšlenka na večer v pláštence byla víc než aktuální. Odpoledne, prožité pod kapkami sílícího deště bušících na slunečník, teď už deštník, v hospodě U Marušky, bylo věnováno úvahám, zda přestane pršet a kdy. Kolem páté jsem potkal Mildu Vokáče, jak drátoval svou kapelu v podloubí u štábu, zatímco Luboš Novotný chystal pod deštníkem Kozla svou elektronickou alchymii, obklopen hloučkem diváků v čele s Františkem Linhárkem. Zbylá část diváků obklopila improvizované pódium pod podloubím z obou stran.

Nevím, kdy jsem naposledy viděl kapelu **Jen tak tak** z Jindřichova Hradce. Patrně to bylo v Malostranské besedě, nyní zavřené, a na sólovou kytaru ještě hrál odcházející Petr Pokovba. Ono deštivé čtvrteční odpoledne stál na místě Petra jiný Petr, nový kytarista Petr Jankola. Jinak se "školní" sestava kapely nezměnila, tedy ředitel, češtinář a kapelník Milda Vokáč, autor většiny skladeb, tělocvikář a zeměpisář Petr Jarčevský a dnes už vysokoškolačky Míša Rysová (zpěv, rytmika a akordeon) a Nela Mládková (zpěv, rytmika a flétny). Kapela prožila měsíc v Mexiku, což se odrazilo jednak v bílých klouboucích

Martina Trchová společně s Karolínou Skalníkovou

foto: Tomáš Pohl ©

na hlavách kapelníka a Petra Jarčevského, a za druhé v několika klasických středoamerických písních zpívaných v originále. Jako pamětník jsem vzpomněl na legendární skupinu Kučerovci, která dlouhá léta obšťastňovala rozhlasové vlny a šelakové desky těmito typickým písněmi, v čele s písní s názvem Cucurucucu, což je španělská podoba vrkání holubice. Ale Jen tak tak nevrkali, ale rozhýbali studenou atmosféru nejen vzpomínkou na Mexiko, ale i hezkými melodiemi z dílny Mildy Vokáče a několika lidovými písněmi. Nela Mládková, budoucí kantorka, hlasově stále roste a pomalu ale jistě se stává hvězdou kapely.

Odpoledne měl mít na náměstí představení **Teátr Víti Marčíka**. Víťu Marčíka, charismatickou

osobnost z malé jihočeské vesničky Drahotěšice, jsem v Telči několikrát viděl a každé představení dokázalo upoutat celé náměstí, děti i dospělé. Kvůli houstnoucímu dešti byl Teatr přesunut do sklepa a hlavní představení bylo od jedenácti hodin v sokolovně. Ani jedno z obou představení jsem neviděl.

Večerní představení na zámku bylo ve znamení pláštěnek. Pláštěnky sice chrání před deštěm, ale velmi špatně se pod nimi tleská. Příbramská **Ginevra** by si jistě zasloužila diváky bez pláštěnek, ale i tak to byl zážitek. Loňského roku jsem v sluncem ozářené zámecké zahradě zpovídal kapelníka Vaška Plecitého. Ve čtvrtek 3. 8. 2006 stála celá Ginevra pod ochrannou střechou a moderátor, hráč na kontrabas a akordeon Milan Černohorský současně děkoval a omlouval se publiku, že kapela je v suchu. Ginevra má vynikající vokály, melodické písně - původní i zčásti převzaté - a sympatické je, že se tématicky soustřeďuje na pověsti českých hradů a zámků. Ostatně, řada koncertů Ginevry se odehrává na hradech a zámcích a navíc i v historických kostýmech. V Telči ale kapela hrála v civilu a sálala z ní pohoda. Dostalo se i na mou oblíbenou píseň

Hvězdy od

Vaška Plecitého zpívanou jeho manželkou Romanou.

Jihočeští **Nezmaři** patří už dlouhá léta k Telči. Určitou novinkou, alespoň pro mě, jsou klávesy pro Šárku Benetkovou. Šárce i kapele tedy odpadly starosti, zda v místě produkce bude klavír či nebude. Pavel Jim Drengubák si navíc postěžoval, že přeprava a stěhování klavíru na koncerty bylo náročné. Většinu představení toho večera tvořil novější repertoár kapely, kdy zejména skladby Šárky Benetkové mají podobu šansonu či populární písně. Zaujala mě nová píseň zpívaná Tondou Hlaváčem, která by se měla objevit na nové připravované desce. Název jsem si nezapamatoval, ale textově i melodicky je z rodu písně

Stromy. Tonda

Hlaváč by měl podle mého soudu více skládat. Sympatické je, že už u posledního alba

Než tóny doznějí

sází Nezmaři na vlastní tvorbu. Nicméně nádherný tříhlasý vokál zůstává poznávacím znamením této legendární kapely. V průběhu přestavení připomenul Pavel Zajíc svou knihu úvah a přečetl úvahu o sexuálním obsahu pohádek. Dalším poznávacím znamením kapely je humor brilantního průvodního slova Pavla Jima Drengubáka, i jednověté glosy Pavla Zajíce, z nichž je znát, že jsou dílem okamžité improvizace. Ne každému folkařovi je dán smysl pro humor, ale je to stejné, jako u jiných lidí. I folkař je jen člověk, ač se to občas nezdá. Tóny Nezmarů, včetně "luskajícího" přídavku o tom, že co tě nezabilo, to tě posílí, dozněly a diváci se odebrali do sokolovny shlédnout Teatr Vojty Marčíka.

Ti, kteří nešli, si mohli zazpívat na náměstí s docela dobře znějící partou mladých muzikantů. Po půlnoci pokračoval kulturní život v Telči až do úsvitu koncertem "estrádních orchestrů" ve složení celá Ginevra a polovina Nezmarů v podobě Zajíce a Drengubáka. Kromě klasického repertoáru, kteří všichni znali (či aspoň zásadně) zazněly i vzácné a velmi dobré Jimovy pěvecké projevy. Z přednesených písní byla zatím vydána jen skladba o *Ance v márnici*, kterou

Jim do kapely přinesl v době,

Milda Vokáč, Nela Mládková a Míša Rysová

foto: Tomáš Pohl ©

kdy byl zapojen do pracovního procesu v krematoriu v Českých Budějovicích. Píseň je na dvojalbum obsahujícím záznam živého koncertu k 25. výročí založení kapely. Zbylé skladby nebyly zatím publikovány. Pavel Zajíc mi řekl, že se kdysi dohadovali Nezmaři s Poutníky, zda takové písně nahrávat, ale nedošlo k tomu. Domnívám se, že i trochu drsnější písně jsou součástí národní kultury a nic by nemělo nahrávkám bránit. Písně jsou sice jadrné, ale mají vtip, což se o některých vážně se tvářících skladbách při nejlepší vůli říci nedá. Zkrátka, byl to krásný večer i krásné ráno.

Pokud by i v pátek 4.srpna 2006 mělo platit okřídlené úsloví, že Prázdniny v Telči jsou způsobem života a nikoliv festivalem, tak způsob života začíná ráno pohledem na oblohu a na teploměr. Obojí nevěstilo ten den nic dobrého a tak nezbývalo, než si vzít pod košili dvě trička a do baťohu zabalit pláštěnku. Deštivé odpoledne přineslo jednu organizační změnu, když zvukař umístil účinkující pod deštník Kozla a sebe pod podloubí.

Tentokrát to nebyl problém, protože účinkující byli jen dva. Martin Kadlec a Věra Soukupová tvoří již přes pět let duo **Disneyband**. Martin je nejen skladatel, textař, zpěvák a partner Věrky, ale i aktivní herec v libereckém Krátkém a úderném divadle. Věrka je kromě zpívání v "civilu" učitelkou. Vzpomínám si, že to byly právě Vánoční prázdniny v Telči, které mě poprvé seznámily s touto dvojicí. Disneyband se vyznačuje velmi svéráznou podobou skladeb. Není jednoduchý a chytlavý na první poslech. Jenže, jak už to tak bývá, po prvním poslechu přijdou další, a je z toho vztah a očekávání příjemného setkání s melodiemi a texty. Tentokrát měl Disneyband téměř jeden a půl hodiny na to, aby potěšil publikum pod deštníky, či spíše pod podloubím. Dvě zatím vydané desky daly k využití času dostatečný prostor. Nedávno vydaná druhá deska

Touha City

je zúročením Martinovy tvůrčí pauzy od vydání prvního alba *Opilí potměchutí*. Zmoklé publikum, tvořené v převážné většině (alespoň tak jsem to cítil) znalci a příznivci Disneybandu, mohlo být spokojeno. Po doznění skladby

Podvodník

se dětský hlásek domáhal okamžité reprízy skladby, což jsem naposledy zažil v roce 1968 u

sboru ve Verdiho opeře Nabucco. Na rozdíl od sboru Národního divadla Martin Kadlec nevyhověl a doporučil rodině koupit si desku. Malé děvčátko jménem Julie využilo louže před pódiem ke koupeli látkové loutky a začalo dost nahlas doprovázet zpěv Věrky Soukupové. Věra měla co dělat, aby tuto vycházející folkovou hvězdu hlasově překonala. Disneyband nebyl sám. Na housle vypomohla Marcela Ottlová a na trombon Marek Ottl, který se na mokré jeviště dostavil po několika opakovaných výzvách.

Protože pršet nepřestalo, nezbylo na zámeckém nádvoří než sednout si na karimatku či aspoň na "vyfasované" noviny a zacpat si částečně uši pláštěnkou. Ten večer byl hlavním hostem liberecký Jarret, který zatím v Telči nikdy nechyběl, ale letos byl na hlavní scéně hlavním účinkujícím.

Jako host vystoupila **Martina Trchová** se svým druhým já, **Karolínou Skalníkovou**. Martina a Karolína byly doprovázeny

Martinem Mrázem

na basovou kytaru a

Ondrou Koutem

na bicí. Chyběl tedy Jan Matěj Rak, ale za něj občas zaskočil Michal Kadlec, kapelník Jarretu. Z bohatého repertoáru diváky asi nejvíc zaujal začátek jedné písně:

"Je období dešťů

?" Martina se za něj předem omluvila. Podoba písní Martiny Trchové, jejíž texty jsou jakoby zhudebněné obrázky, je s kapelou umocněna a platí zde totéž, co jsem napsal o Žofii Kabelkové a Tereze Terčové. Takže děvčata, hrajte s kapelami, budeme vás mít ještě víc rádi.

Šestici s názvem **Voxtet** jsem už jednou, asi před třemi lety, v Telči slyšel a viděl. Původ šestice, tvořené dvěma děvčaty, Lenkou Marešovou a Martinou Wolfovou, a čtyřmi chlapci či spíše muži, Radkem Růžičkou, Martinem Javorským, Petrem Baueršimou a Martinem Marešem, je v uskupení MIKE 6. Přečtete-li tento název česky, dostanete jméno jednoho ze zakladatelů a současných členů. Inspiraci, a to nejen pokud jde o název, vzalo původní uskupení ze souboru TAKE 6. Voxtet vznikl transformací původní mužské devítky (s malým "dé") na současnou šestku s doplněním dvou dívčích hlasů. Soubor zpívá a capella, tedy jako například Mošny či Pětník Honzy Hučína. Ten večer jsem si plně vychutnával, co dokáže lidský hlas, ať již se jedná o perfektně vyladěný vícehlas či zvuky hudebních nástrojů. Voxtet inklinuje převážně k jazzu.

Pak zaplnil už tak zaplněné jeviště (aparaturou a nástroji) očekávaný **Jarret**. Medvěd jej ohlásil jako jedenáctičlenný, neměl jsem však v úmyslu počítat, ale jen poslouchat. Mezi hosty k mé radosti nechyběl Mr. Ropeman se saxofonem a foukací harmonikou. Anglicky znějící příjmení

Ize přeložit do češtiny jako Lanař, ale držme se raděj obvykleji znějícího příjmení Provazník. Doplňme ještě rodné jméno Honza a máme muzikanta a šoumena jako vyšitého. Občas zaskočil i kytarový mág Martin Ledvina s copánkem na jinak vyholené hlavě, nebo dechové sekce či klávesy v čele s Markem Ottlem. Stejně jako loni

Honza Žamboch

foto: Tomáš Pohl ©

přišel do hlediště a na pár písni i na jeviště ten, který toho má v Jarretu nejvíc na svědomí, tedy Bohouš Vašák. Jistě mi dáte za pravdu, že by takových návštěv mohlo být víc. Záleží na tom, zda to Bohoušovi jeho náročná práce, o níž jsem si s ním chvíli po představení povídal, dovolí. Vše má svůj konec. Přestalo pršet a v závěrečné písni pomohl i Voxtet a neúnavný moderátor a mistr v "opotanci" Marek Štulír pozval diváky na nocturno do suchého a teplého baru.

Hosty nocturna byli **Žamboši** ze Vsetína a jejich hostem byla Lucie Redlová. Lucie zahájila, ale nemohla si vzpomenout na zahajovací píseň. Zde bych chtěl Lucii upozornit, že znám písničkáře, který by diváky zklamal, kdyby se v průběhu večera ani jednou nespletl. Promiň, Františku, mladým je třeba pomáhat. Lucie Redlová se stále lepší a hlavně je na ní vidět, že zpívání a hraní není pro ni středem vesmíru. Jestli někdo z folkařů neustále vyzařuje pohodu, nebo jak se módně říká pozitivní energii, tak je to Honza Žamboch, lesník, skladatel, textař a jedna polovina Žambochů. Honza vystavil mezi reproduktory svou novou desku a upozornil, že je k koupi. Z nové desky mě nejvíc zaujala píseň *Krátká paměť*. Je nádherně napsaná a mrazí mě při ní v zádech. Proč ji Honza napsal chápu velmi dobře. Díky bláznovi s knírkem, narozenému v Braunau, jsem nikdy nepoznal jednoho svého dědu. Dělal jen to, co v té době dělala spousta lidí hrdých na svou Československou republiku, ať to bylo v anglické či ruské uniformě, nebo jen při pomoci domácímu odboji. I mně se, Honzo, zdá, že paměť je krátká. Ale převážná část repertoáru Žambochů, s občasnou podporou mandolíny i hlasu Lucie Redlové, byla veselá. Mohla za to plnou měrou i druhá část Žambochů, Stáňa Brahová, která na první pohled vypadá jako přísná paní učitelka. Stáňa má ale velký smysl pro humor. Jinak by ostatně nemohla s Honzou vydržet, a to nejen na jevišti.

Nádherným zakončením večera byl vstup **Dušana Vainera** na jeviště. Dušan s sebou neměl Šantré, ale přivezl své doslovné překlady texty Beatles. Za pomoci Lucky Redlové znělo, že .. *přichází slunce a všechno je vpravo ..či výzvu? Kruť se dítě, kruť se a křič* .."

Je období deště

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pondělí, 14 Srpen 2006 04:00

Tak hezky tedy skončil, tedy jen na jevišti, páteční večer.